

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120204645
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2120204645.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Andrea Dudášová v právnej veci žalobcu: Giacomo Tognoni, narodený 9.4.1973, bytom Slovenská Nová Ves 205, právne zastúpený: JUDr. Marianna Kohútová Bérešová, advokátka, so sídlom Štefánikova 47, Bratislava - Staré Mesto, proti žalovanej: B. N., narodená XX.X.XXXX, bytom T. XXXX/XC, T. - H., právne zastúpená: Mgr. Elena Szabóová, advokátka, so sídlom Hlavné námestie 7, Nové Zámky, o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 31C/30/2020-16 zo dňa 17.6.2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia **z a m i e t a**.

II. Žalovaná **m á n á r o k** voči žalobcovi na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. zriadil k nehnuteľnostiam, ktoré sa nachádzajú v katastrálnom území T., obec T., okres Hlohovec, a ktoré sú zapísané v evidencii katastra nehnuteľností vedenej Okresným úradom Hlohovec, katastrálnym odborom, na liste vlastníctva č. XXXX, ako: a) pozemok - parcelné číslo 4358/1, parcela registra "E" evidovaná na mape určeného operátu, druh pozemku: orná pôda, o výmere 1 115 m²; b) pozemok - parcelné číslo 4769, parcela registra "E" evidovaná na mape určeného operátu, druh pozemku: orná pôda, o výmere 8 639 m², ktoré sú vo vlastníctve žalovanej, záložné právo v prospech žalobcu, a to za účelom zabezpečenia jeho pohľadávky voči žalovanej vo výške 84.600,- Eur s príslušenstvom v zmysle rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 13C/8/2013 - 500 zo dňa 06.04.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 25Co/127/2019 - 582 zo dňa 12.05.2020, výrokom II. žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. V návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia žalobca uviedol, že tamojší súd rozsudkom č. k. 13C/8/2013-500 zo dňa 6.4.2018 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 84.600 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 84.600 eur od 23.8.2012 do zaplataenia, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaná sa voči uvedenému prvoinštančným rozsudku odvolala, na čo Krajský súd v Trnave svojim rozsudkom č. k. 25Co/127/2019-582 zo dňa 12.5.2020 rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti a v časti o náhrade trov konania strán potvrdil, pričom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalovaná je výhradnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností. V konaní vo veci samej bol žalobca úspešný v uplatnení svojho nároku na poskytnutie primeranej zľavy z dojednanej kúpnej ceny vo výške 82.000 eur, náhrady škody vo výške 2.600 eur spolu s príslušenstvom, čo celkovo predstavuje súdom priznanú sumu 84.600 eur. V konaní bolo preukázané, že žalovaná pri predaji nehnuteľnosti žalobcovi o vade predávanej veci vedela - žalovaná vedela o tom, že na ňou predávaných pozemkoch žalobcovi je zasypaná skládka komunálneho, stavebného a

nebezpečného odpadu a pritom túto skutočnosť žalobcovi zamlčala. Zamlčanie tejto skutočnosti zo strany žalovanej voči žalobcovi je okolnosťou samou osobou odôvodňujúcou obavu žalobcu, že výkon rozhodnutia súdu vo veci samej, ktorý už nadobudol právoplatnosť bude ohrozený. V súdnom konaní bolo teda preukázané, že žalovaná konala v rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so zákonom, konala nedobromyseľne, špekulatívne pri predaji predmetných nehnuteľností. Taktiež počas celého priebehu súdneho sporu žalovaná nepriznala svoju chybu, zapierala svoju vedomosť o danej vade nehnuteľností, a to napriek tomu, že v priebehu dokazovania bolo jasne preukázané, že danú vedomosť o vadách už pri predaji nehnuteľností žalobcovi mala. Žalobca niekoľkokrát vyzýval žalovanú na mimosúdne vyriešenie veci aj s ponukou možného odpustenia, resp. zníženia uplatňovanej sumy odškodnenia oproti žalobe. Ohrozenie exekúcie vymáhaného nároku je zjavné v tom, že žalovaná pri predaji nehnuteľností žalobcovi porušila svoje zákonné povinnosti a spôsobila žalobcovi značnú škodu. Vedomé konanie v rozpore so zákonom a ešte s cieľom sa obohatiť a prívodiť druhému veľkú škodu určite nie je konaním, ktoré by sa dalo kvalifikovať ako dobromyseľné, či čestné konanie. To odôvodňuje veľmi silno predpoklad, že žalovaná bude pokračovať v takomto spôsobe konania aj naďalej a bude sa vyhýbať dobrovoľnému splneniu svojich finančných záväzkov z vyššie uvedeného právoplatného rozsudku súd vo veci samej. Žalovaná je navyše človekom dlhoročne pôsobiacim v oblasti realitného trhu, predaja a kúpy nehnuteľností a pod., čo len významne zvyšuje riziko toho, že žalovaná môže svoje nehnuteľnosti účelovo poprevádzať na iné osoby, len preto, aby sa žalobca nemohol uspokojiť na svojej pohľadávke voči žalovanej ich núteným predajom. Tieto skutočnosti v spojení s doterajším spôsobom správania sa a postojom k nároku žalobcu významne negatívne ovplyvňujú vymožitelnosť pohľadávky žalobcu. Žalovaná podľa informácií dostupných žalobcovi nevlastní iný nehnuteľný majetok okrem predmetných nehnuteľností. Nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nijakým spôsobom neobmedzí žalovanú. Hodnota predmetných pozemkov vlastnených žalovanou ani zďaleka nedosahuje čo len polovicu výšky žalobcovho právoplatne súdom priznaného nároku voči žalovanej. Žalobca už musel vynaložiť veľmi veľké finančné prostriedky jednak na samotnú sanáciu väd nehnuteľností kúpených od žalovanej a jednak na samotné vedenie súdneho konania vo veci samej. Pokiaľ predmetné nehnuteľnosti žalovaná scudzí bez požadovaného zabezpečenia sudcovským záložným právom, existuje dôvodná obava, resp. veľmi vysoká pravdepodobnosť, že svoj dlh žalovaná žalobcovi nikdy neuhradí a žalobca sa nikdy nedomôže vymoženiu svojho nároku voči žalovanej. Opodstatnenosť nariadenia požadovaného zabezpečovacieho opatrenia je v tomto prípade daná aj tým, že žalobcovi hrozí vznik a rozširovanie ďalšej škody - nárast ďalších nákladov súdne trovy a trovy exekučných konaní v prípade uspokojovania svojho nároku zo záložného práva ležiaceho na veci, ktoré by boli prevedené z majetku žalovanej na iné osoby cestou súdnych sporov o odporovateľnosť jej právnych úkonov.

3. Napadnuté uznesenie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 343 ods. 1, 2, 3, § 344, § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, 2 písm. d), § 326 ods. 1, § 328 ods. 1, § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, § 151a, § 151b ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že sú splnené podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, keď je osvedčená danosť práva, obava z ohrozenia exekúcie a návrhom je rešpektovaný princíp proporcionality. Danosť práva mal súd prvej inštancie za osvedčenú rozhodnutím Okresného súdu Trnava č. k. 13C/8/2013-500 zo dňa 6.4.2018, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené na odvolanie žalovanej rozhodnutím Krajského súdu v Trnave. K posúdeniu primeranosti zabezpečovacieho opatrenia súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na rozsah priznanej pohľadávky je zrejmé, že hodnota predmetných nehnuteľností, aj vzhľadom na ich "vyhláškovoú" cenu (5.836,79 eur), nie je neprimeraná hodnote zabezpečovanej pohľadávky. Pri testovaní proporcionality zásahu do majetkového práva žalovanej k zabezpečovanej pohľadávke tu nevzniká zjavný nepomer. Súd prvej inštancie v tomto prípade prihliadal na objektívne špecifiká danej veci, a to na jej charakter (sporové konanie staršieho dáta, kde žalobca sa svojho nároku voči žalovanej domáha už od začiatku roku 2013), na samotnú výšku pohľadávky žalobcu voči žalovanej, ktorá vzhľadom na ich vzťah ako fyzických osôb nie je bežná, v ktorých špecifikách v spojení so subjektívnymi obavami žalobcu, ako aj so skutočnosťou, že predmetná pohľadávka už bola žalobcovi súdne priznaná, pričom u žalovanej nemá preukázanú existenciu iného majetku, ktorý by v prípade zbavenia sa predmetných nehnuteľností mohol poslúžiť potenciálnemu exekučnému vymoženiu prisúdenej pohľadávky.

5. Súd prvej inštancie žalobcovi, ktorý bol v konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia úspešný v celom rozsahu, a teda by mal nárok na náhradu trov, nárok na náhradu trov nepriznal, keďže nemal osvedčenú aktuálnu priamu zodpovednosť žalovanej na iniciovaní tohto konania.

6. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedla, že súd prvej inštancie rozhodnutie založil výhradne na tvrdeniach žalobcu, že žalovaná je skúsená realitárka a preto nie je možné vylúčiť, že svoje nehnuteľnosti rýchlo speňaží, aby sa vyhla plneniu voči žalobcovi. Žalobca netvrdil, a tým skôr neosvedčil, že by žalovaná podnikla akýkoľvek krok smerujúci k tomu, aby sa majetku zbavila: nepredložil žiaden inzerát z realitnej ponuky, doklad preukazujúci reálne nakladanie s nehnuteľnosťami (plombu na LV), ale ani žiadnym iným spôsobom nepreukázal, že by sa žalovaná dopustila akéhokoľvek konania, ktoré by smerovalo k zmareniu uspokojenia žalobcu. Argumentácia súdu prvej inštancie je potom v podstate len prevzatím argumentácie žalobcu z jeho návrhu. Súd prvej inštancie ako „špecifikum vecí“ uvádza, že „ide o sporové konanie staršieho dáta, kde sa žalobca domáha svojho nároku voči žalovanej od r. 2013“. V tejto časti ide o konštatovanie stavu rozhodovania súdov z hľadiska doby trvania sporových konaní, a nie o okolnosť, ktorá by odôvodňovala, či aspoň podporovala dôvodnosť rozhodnutia neodkladným opatrením. V čom súd prvej inštancie vidí mimoriadnosť či osobitosť prípadu, že sa nepovažuje za nutné trvať na splnení si procesných povinností žalobcu, sa z odôvodnenia žalovaná nedozvedela. V rozhodovanej veci žalobca netvrdil žiadne konanie žalovanej, ktoré by odôvodňovalo dôvodnosť nariadenia zabezpečovacieho opatrenia. Podmienky, ktoré zákon a rozhodovacia prax formulovali ako nutnosť vyhovenia návrhu na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia, musia byť naplnené kumulatívne a dôkaznú povinnosť ich naplnenia znáša žalobca. Nie je možné a procesne prípustné, aby súd prvej inštancie svojou aktivitou, či interpretáciou nahrádzal, suploval, nespĺnenú dôkaznú povinnosť žalobcu (aspoň na úrovni osvedčenia svojich tvrdení), a to ani vytvorením právne neukotvenej „osobitnej kategórie prípadov“. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietne.

7. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d) Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 Civilného sporového poriadku) a že žalovaná použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre zmenu napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie (§ 388 Civilného sporového poriadku).

9. Súd prvej inštancie vyhovel návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia z dôvodu objektívnych špecifik danej veci, ktorými sú charakter sporového konania, nakoľko žalobca sa svojho nároku domáha od začiatku roku 2013, samotná výška pohľadávky žalobcu voči žalovanej, skutočnosť, že predmetná pohľadávka bola už žalobcovi súdne priznaná, pričom u žalovanej nemal preukázanú existenciu iného majetku, ktorý by mohol poslúžiť potenciálnemu exekučnému vymoženiu prisúdenej pohľadávky, keď v osobitných prípadoch je zabezpečovacie opatrenie namieste nariadiť preventívne.

10. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie vyhovel návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovanej zriadil záložné právo.

11. V zmysle § 343 Civilného sporového poriadku zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená (ods. 1). Záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení. Záložné právo vzniká zápisom do príslušného registra

(ods. 2). Výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím (ods. 3).

12. V zmysle § 344 Civilného sporového poriadku ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

13. Zabezpečovacím opatrením súd zriaďuje na návrh záložné právo na veciach, právach alebo iných majetkových hodnotách dlžníka. Zabezpečovacie opatrenie slúži však len na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Samotný výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím. Záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení a vzniká až zápisom do príslušného registra. Zabezpečovacie opatrenie má prednosť pred neodkladným opatrením, ktoré súd nariadi iba za predpokladu, že sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

14. Základnými predpokladmi pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sú: a) návrh na jeho nariadenie, b) spôsobilý predmet záložného práva, ktorým môžu byť veci, práva a iné majetkové hodnoty, c) okolnosť, že zriadenie záložného práva prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia bude zabezpečovať peňažnú pohľadávku, e) existencia obavy z budúceho zmarenia exekúcie.

15. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dôvodom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je zabezpečiť reálnu vykonateľnosť súdneho rozhodnutia zriadením záložného práva. V prípade zabezpečovacieho opatrenia slúžiacemu zamedzeniu obavy z ohrozenia exekúcie potom zabezpečením reálnej vykonateľnosti súdneho rozhodnutia treba rozumieť opatrenie spôsobilé odvrátiť stav, pri ktorom by v dôsledku možného počínania z rozhodnutia povinnej osoby, čo aj obvykle v súčinnosti s inými osobami stojacimi mimo okruh strán konania v konkrétnej veci, mohlo dôjsť buď k úplnému vylúčeniu možnosti osoby z rozhodnutia oprávnenej úspešne sa domôcť núteného splnenia uloženej povinnosti, alebo prinajmenšom k podstatnému sťaženiu prístupu oprávneného k uplatneniu takejto možnosti (oboje za predpokladu, že navzdory existencii vykonateľného rozhodnutia povinný odmietne uloženú povinnosť splniť dobrovoľne). Existencia takejto obavy nie je síce prítomnou vždy, na jej prítomnosť však možno usudzovať najmä z hľadiska vyvíjania povinným aktivít týkajúcich sa jeho majetku (napr. v smere zbavenia sa ho).

16. Dokazovanie v konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sa nevykonáva, ale súd, ktorý rozhoduje o návrhu, musí mať osvedčené, že existuje obava, že exekúcia bude ohrozená. Na rozdiel od dokazovania, osvedčovanie znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Pri ich zisťovaní súd neprihliada a ani nemusí prihliadať na všetky procesné formalities, ako je to pri riadnom procesnom dokazovaní, čo pre krátkosť času zvyčajne ani nie je dobre možné. Výsledkom takeého postupu je to, že osvedčované skutočnosti sa súdu so zreteľom na všetky okolnosti prípadu javia ako nanajvýš pravdepodobné. Aj v tomto konaní by mal navrhovateľ z hľadiska osvedčenia relevantných skutočností poskytnúť dôkazy, ktoré jednoznačne osvedčia potrebu neodkladnej úpravy pomerov v dôsledku hrozby zmarenia exekúcie. Pre úspešnosť návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je tak potrebné, aby boli aspoň osvedčené (teda nemusia byť nepochybné preukázané) základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť jeho prostredníctvom ochrana, ale i osvedčenie, že je daná obava, že exekúcia bude ohrozená. Pre rozhodnutie súdu o zabezpečovacom opatrení je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

17. Odvolací súd konštatuje, na rozdiel od názoru súdu prvej inštancie, že žalobca v danom prípade neosvedčil splnenie jednej zo základných podmienok na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to obavu z budúceho zmarenia exekúcie. Podľa odvolacieho súdu tvrdenia žalobcu v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie sú spôsobilé na vyvodenie obavy zo zmarenia uspokojenia pohľadávky v rámci exekúcie. Z tvrdení žalobcu je zrejmé, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodňuje popieraním nároku žalobcu v konaní vedenom na súde prvej inštancie sp. zn. 13C/8/2013, neochotou vyriešiť spor medzi nimi mimosúdnou cestou, pôsobením žalovanej dlhodobo v oblasti realitného trhu, čo odôvodňuje predpoklad, že sa žalovaná bude vyhýbať dobrovoľnému splneniu svojich finančných záväzkov. Samotné konanie žalovanej počas priebehu sporu vedeného na súde prvej inštancie sp. zn. 13C/8/2013, dĺžka tohto konania, neochota vyriešiť vec mimosúadne, pôsobenie žalovanej v oblasti

realitného trhu, nemožno automaticky považovať bez ďalšieho za konanie, ktoré vzbudzuje objektívnu obavu z možného zmarenia budúcej exekúcie v súvislosti s pohľadávkou žalobcu, resp. skutočnosť, že žalovaná chce predmetné nehnuteľnosti previesť na iné osoby. Ani samotná existencia pohľadávky žalobcu, už priznaná súdom, ešte nie je dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Žalobca podľa posúdenia odvolacieho súdu neuviedol žiadne skutočnosti objektívne odôvodňujúce obavu, že by prípadná exekúcia mohla byť zmarená a jeho subjektívne tvrdenie, že žalovaná by mohla previesť predmetné nehnuteľnosti na iné osoby nie je preukázaná faktami a zostáva len v rovine vyslovenej hypotézy. Samotné ničím nepodložené tvrdenie žalobcu o ohrození výkonu exekúcie na vymoženie jeho pohľadávky nebolo dostatočným osvedčením existencie eventuálnej ujmy mu hroziacej s tým, že samotný dlh nemôže byť bez ďalšieho dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

18. Vychádzajúc z dosiaľ osvedčeného tvoriaceho obsah spisu, odvolací súd na rozdiel so súdu prvej inštancie dospel k záveru, že základná podmienka pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v danom prípade nebola splnená, v dôsledku čoho návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nebolo možné vyhovieť. Ako na to správne poukázala žalovaná v odvolaní, jednou zo základných podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je, aby žalobca aspoň osvedčil dôvodnú obavu, že exekúcia bude ohrozená. Vedený opísanými úvahami preto odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie napadnutým uznesením nerozhodol správne, ak ním návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vyhovel v celom rozsahu.

19. Odvolací súd, keďže podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia tak, ako žiadal žalobca splnené neboli, napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku zmenil spôsobom uvedeným vo výroku I. tohto uznesenia (zamietnutím návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia).

20. V dôsledku úplného zvrátenia výsledku konania na súde prvej inštancie sa plne úspešnou stranou s nárokom na náhradu trov konania stala práve žalovaná. Preto o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania na súde prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku po právoplatnom skončení veci.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že úspešnej žalovanej v odvolacom konaní priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne opäť súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku po právoplatnom skončení veci.

22. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je dovolanie prípustné (§ 421 ods. 2 Civilného sporového poriadku).